

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **EXCALIBUR-PROJEKT, s.r.o.**, IČ 25528904
sídlem Hatě 183, 669 02 Chvalovice
právně zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Muzikářem
sídlem Havlíčkova 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. JMK 119760/2018, sp. zn. S-JMK 116840/2018 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 9. 2018 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. JMK 119760/2018, sp. zn. S-JMK 116840/2018 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Městského úřadu Znojmu, odboru výstavby (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 6. 2018, č. j. MUZN 49052/2018, sp. zn. SMUZN Výst.18522/2017-Sp (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem územního řízení podle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „stavební zákon“), o umístění stavby označené jako „obchodní centrum – tržnice Chvalovice, Dyjákovičky“ (dále jen „stavební záměr“) na pozemcích parc. č. 1596, 1597, 1598, 1601/1 a 1602/2 k. ú. Dyjákovičky a parc. č. 306/1, 306/8, 1352, 1357, 1358, 1359, 1360/1, 1360/3, 1362/1, 1362/14, 1362/15, 1363/1, 1363/3, 1364/1, 1364/2, 1365, 1366 a 1424 k. ú. Chvalovice (dále jen „pozemky stavebního záměru“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce je přesvědčen, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a považuje jej za nesprávné a nezákonné, a to v rozporu s § 85 stavebního zákona, jakož i v rozporu s § 28 odst. 1 a základními zásadami vyjádřenými v ustanovení § 2 a násl. správního řádu.
3. Prvostupňový orgán se žalobcem nenakládal jako s účastníkem předmětného územního řízení, ačkoliv má žalobce za to, že mu toto postavení svědčí. Své účastenství odvozuje především od vlastnictví pozemku parc. č. 1912/6 v k.ú. Dyjákovičky (dále jen „pozemek žalobce“), který je umístěn v bezprostřední blízkosti k pozemkům stavebního záměru a je nutno jej považovat za tzv. sousední pozemek, neboť tím není pouze tzv. mezní pozemek, ale i pozemky jiné. Nesouhlasí přitom se závěry správních orgánů, že se nejedná o sousední pozemek s ohledem na vzdálenost pozemku žalobce od pozemků stavebního záměru.
4. Vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby může být žalobce přímo dotčen ve svých právech, realizace stavebního záměru by mj. negativně ovlivnila výkon vlastnického práva žalobce k jeho pozemku. Žalobce v této souvislosti nesouhlasí se závěry správních orgánů, že stavební záměr nemůže mít vliv na vlastnické právo žalobce k tomuto pozemku. Poukazuje na zhoršení dopravní situace v dotčeném území v důsledku realizace stavebního záměru a k negativnímu zásahu do dopravního napojení pozemku žalobce. Realizací stavebního záměru dojde k významnému zvýšení intenzity dopravy v daném místě. Dále existuje rozpor mezi textovou a výkresovou částí týkající se napojení zamýšleného areálu úpravou stávajícího sjezdu k nemovitosti. Rozporuplnost v projektové dokumentaci a podkladech tak způsobuje nemožnost objektivního posouzení, jak žadatel hodlá řešit dopravní napojení stavby (zda úpravou stávajícího sjezdu, novostavbou křižovatky či jinak). Sjezd ze stavebního záměru a dopravní napojení je navrženo nejasně, rozporuplně, zcela nevhodně a nejen v rozporu s územně plánovací dokumentací obce Chvalovice a Dyjákovičky a se zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje, ale i s

rozumným dopravně bezpečnostním řešením místní situace. V záměru žadatele nejsou zohledněny ani některé dokumenty týkající se místní úpravy provozu.

5. Žalobce nerozumí tomu, proč žalovaný dovozuje nižší možnost dotčení vlastnického práva k pozemku žalobce ze skutečnosti, že sjezd na tento pozemek není zkolaudován či že v současné době ústí do pole. Žalobci není ani zřejmé, jak by mohlo sousední pole na pozemku p.č. 1912/1 v k.ú. Dyjákovičky eliminovat ohrožení jeho vlastnického práva k předmětnému pozemku. Za ryze účelovou považuje úvahu žalovaného o možnostech využití předmětného pozemku. Navíc je žalobce přesvědčen o veřejném zájmu na úplném posouzení řešení dopravy v dotčeném místě s ohledem na zachování bezpečnosti provozu.
6. Podle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce, na níž staví svůj závěr o účastenství v předmětném územním řízení. Uvádí celou řadu závěrů bez řádného a úplného odůvodnění, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (např. závěr, že není účelné preventivně zahrnout žalobce do okruhu účastníků řízení).
7. Žadatelem předložené rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje o povolení úpravy připojení stavebního záměru ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. S-JMK 34893/2018 OD, považuje žalobce za nezákonné, neboť i v tomto řízení žalobce nebyl účastníkem vedeného správního řízení, nemohl tak vznést námitky a předložit stanovisko k danému připojení. Jelikož žalobci nebylo umožněno uplatnit své námitky proti stavebnímu záměru žadatele a dopravnímu napojení tohoto záměru v žádném správním řízení, došlo k flagrantnímu porušení základních procesních práv žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 26. 10. 2018. Postupoval v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a důvody, pro které nebyl žalobce shledán účastníkem územního řízení, neshledal chybnými.
9. Vzdálenost pozemku žalobce od stavebního záměru či pozemků stavebního záměru považuje za jedno z kritérií pro posouzení potence dotčení práv žalobce, bez kterého se posouzení neobejde. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se jednalo o hlavní důvod, přičemž se touto problematikou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí komplexně, obsáhle a podrobně.
10. Posouzení, zda připojení stavby ke komunikaci neohrozí bezpečnost provozu, náleží zcela do kompetence příslušného silničního správního orgánu. Podkladem pro vydání rozhodnutí o připojení je stanovisko Policie ČR, přičemž toto kladné stanovisko Policie ČR bylo v daném případě vydáno. Bezpečnost úpravy stávajícího připojení posoudily kompetentní orgány. Názor žalobce na tom nic nezmění, tento není ani subjektem oprávněným hájit veřejný zájem. I pokud by žalobce účastníkem územního řízení byl, mohl by uplatňovat pouze námitky v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno, což však námitka obecného ohrožení bezpečnosti silničního provozu nesplňuje. Veškeré námitky žalobce týkající se nevhodnosti komunikačního připojení stavebního záměru nemohly vést k účastenství žalobce v územním řízení.
11. Na části pozemku žalobce byla povolena stavba „Napojení místní komunikace na silnici I/38, stavební objekt SO 101 Úprava silnice I/38 k. ú. Dyjákovičky“ (sjezd a nájezd ze silnice I/38 na předpokládanou budoucí místní komunikaci na pozemku žalobce), která je již realizována. Žádná další stavba na pozemku žalobce nebyla povolena. Pozemek žalobce je v katastru nemovitostí evidován jako orná půda. Tento právní stav nedoznal vydáním

souhlasu s odnětím pozemku (resp. jeho části parc. č. 1912/6, neboť souhlas byl vydán pro původní pozemek parc. č. 1219 k. ú. Dyjákovičky) ze zemědělského půdního fondu změn. Žalovaný tak vycházel z právního stavu dle katastru nemovitostí a posuzoval pozemek žalobce jako ornou půdu. Souhlas s odnětím ze zemědělského půdního fondu je sice stále platný, „konzumován“ však může být teprve s vydáním příslušného povolení rozhodnutí, pro které je podkladem. Na pozemku parc. č. 1912, resp. 1912/6, k. ú. Dyjákovičky však žádné další územní rozhodnutí vydáno nebylo.

12. Z hlediska nejednoznačnosti napojení záměru na komunikaci jde o problematiku mimo rámec námitek, které by mohl uplatňovat účastník řízení – vlastník „sousedního“ pozemku.
13. Napadené rozhodnutí obsahuje podrobné úvahy o tom, jak rozsáhlý sousední pozemek, ležící mezi p pozemkem žalobce a pozemky stavebního záměru, eliminuje veškeré možné účinky dopravy ke stavebnímu záměru vůči pozemku žalobce.
14. Žalovaný nepovažoval za důvodné nakládat s osobou žalobce předběžně jako s účastníkem územního řízení, neboť v posuzované věci neexistuje ani potence dotčení práv žalobce. Případnou existenci veřejného zájmu na posouzení určité skutečnosti je prvostupňový orgán povinen učinit i bez toho, zda byly uplatněny námitky v tomto smyslu.
15. Rozhodnutí, kterým byla povolena úprava stávajícího připojení pozemku parc. č. 1362/15 k. ú. Chvalovice k silnici I/38, se nikterak nemůže dotknout vlastnických či jiných práv žalobce.

IV. Další procesní vyjádření

16. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 20. 11. 2018. Žalovaný směřuje v jednu obě podmínky účastnictví vyjádřené v § 85 stavebního zákona, obě tyto podmínky vypořádá souhrnně, v důsledku čehož nelze odůvodnění závěru o nenaplnění podmínek účastnictví žalobce v předmětném řízení považovat za dostatečné a přesvědčivé. Žalobce přitom setrvává na naplnění obou těchto podmínek pro přiznání účastnictví v řízení. Současně setrvává také na názoru, že měl být preventivně považován za účastníka předmětného územního řízení. Závěr žalovaného ohledně této skutečnosti nelze považovat za dostatečně odůvodněný. Stavba napojení místní komunikace na silnici I/38 již byla v nedávné době zkolaudována. Proti rozhodnutí o povolení úpravy připojení stavebního záměru žalobce podal odvolání, nikoliv podnět k přezkumu tohoto rozhodnutí, jak uváděl žalovaný.
17. K replice žalobce se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 6. 11. 2018. Údaje týkající se připojení pozemku parc. č. 1912 k. ú. Dyjákovičky ke komunikaci I/38 byly uvedeny pouze pro osvětlení situace. Tato křížovatka nesouvisí s předmětem řízení, ve kterém se žalobce domáhal postavení účastníka řízení. Kolaudace stavby na těchto skutečnostech nic nemění. Žalovaný ne zcela přesně uvedl, že byl podán podnět k přezkoumání rozhodnutí, neboť žalobcem uváděné odvolání bylo zamítnuto a následně nebyly shledány ani důvody k aplikaci mimořádných opravných prostředků.
18. Žalobce reagoval i na toto vyjádření žalovaného, a to podáními ze dne 21. 12. 2018 a ze dne 10. 1. 2019, v nichž však již pouze zopakoval svá předchozí tvrzení.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
20. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících dle § 51 s. ř. s.
21. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Jednalo by se totiž o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
22. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí**

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

23. Žalobce má za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho argumentací, na níž staví svůj závěr o účastenství v předmětném územním řízení. U závěrů žalovaného absentuje řádné a úplné odůvodnění (např. závěr o preventivním zahrnutí žalobce do okruhu účastníků řízení).
24. Krajský soud však těmto tvrzením žalobce nepřisvědčil. Žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal v napadeném rozhodnutí velmi pečlivě. Pokud vyjádřil odlišný názor oproti žalobci, nelze tento způsob hodnotit za nedostatečné vypořádání s argumentací žalobce. Odůvodnění závěrů žalovaného je řádné a úplné. Byť je námitka preventivního zahrnutí žalobce do okruhu účastníků řízení vypořádána stručně, nelze mít za to, že by se touto námitkou žalovaný nezabýval, a současně se v takto stručném vypořádání námítky plně vypořádal s argumentací žalobce. Soud považuje závěr ohledně této skutečnosti za dostatečně odůvodněný. Nelze souhlasit ani s tím, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné či nepřesvědčivé, kdy se žalovaný vypořádal s oběma podmínkami účastenství v územním řízení dle § 85 stavebního zákona.
25. Obecně lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé ze vznesených námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporné, lze rozeznat, co je odůvodnění a co je výrok, výrok tohoto rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním; lze z něj zjistit, jak vlastně žalovaný ve věci rozhodl a lze také seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a také z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
26. Krajský soud proto námitku nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů shledává nedůvodnou.
27. Podstatou sporu v projednávané věci je otázka účastenství žalobce v územním řízení o umístění daného stavebního záměru.
28. Účastenství v územním řízení přitom nevychází ze správního řádu, ale je speciálně upraveno taxativním výčtem účastníků v § 85 stavebního zákona. Tím je použití obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu vyloučeno (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011- 347, publ. pod č. 2368/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016-54). V případě žalobce přichází v úvahu účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

29. Dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení také osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
30. Citované ustanovení je založeno na možnosti přímého dotčení vlastnického práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich umístěných v důsledku vydaného územního rozhodnutí. Rozhodující je tedy posouzení, zda žalobce je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno, přičemž je nutné zdůraznit, že ústavně konformním výkladem citovaného ustanovení je pouze výklad extenzivní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).
31. První předpoklad je třeba vykládat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, tak, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), nýbrž je sousedství třeba chápat širěji, neboť účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41).
32. Druhým předpokladem pro naplnění definice účastníka řízení je potence plánované stavby přímo se dotknout vlastnického práva či jiného práva stěžovatele k pozemku nebo stavbě. Vymezení okruhu účastníků územního řízení vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu. K přímému dotčení může dojít zejména v důsledku imisí. Těmi se obecně rozumí „výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického práva nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům“ a typicky spočívají v dotčení hlukem, prachem, pachem, kouřem, světlem či vodou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS). Jakkoli Nejvyšší správní soud obecně uznává nutnost stanovit určitý limit pro vymezení okruhu účastníků řízení, vyloučení osob z okruhu možných účastníků řízení nelze ospravedlnit zásadou hospodárnosti či procesní ekonomie (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, publ. pod č. 2029/2010 Sb. NSS).
33. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo vyhověno věcným námitkám, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Teprve v rámci věcného posouzení mají stavební úřady zkoumat reálnost zásahu do práv účastníka. Účastenství obстоjí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. S postavením osoby jakožto účastníka řízení jsou totiž spojena významná procesní práva, především právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS). K účastenství v řízení zpravidla postačí pouze tvrzení skutečností dokládajících dotčení na vlastnickém či jiném právu, přičemž prokázání opaku je povinností správního orgánu (již zmínovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 12/2008-63). Z ústavního požadavku extenzivního výkladu § 85 stavebního zákona dovodila právní doktrína, že „zpravidla je třeba při posuzování otázky účastenství v územním řízení vycházet z toho, že územní řízení by mělo být do značné míry otevřené, posuzování účastenství v řízení by mělo být spíše extenzivní, tj. v pochybnostech je třeba s vlastníkem

jakékoli nemovitosti, u níž přichází v úvahu konkrétní dotčení, zacházet jako s účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. To platí tím spíše, pokud se vlastník takové nemovitosti sám přihlásí a domáhá se účastenství na základě konkrétních tvrzení o dotčení svých práv k nemovitosti“ (POTĚŠIL, L. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014).

34. Žalobce má za to, že by mu účastenství v předmětném územním řízení mělo být přiznáno, neboť účastníky řízení mohou být i majitelé jiných než „sousedních“ pozemků a současně bude zasaženo do jeho práv, zejména v důsledku zhoršení dopravní situace v okolí stavebního záměru.
35. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil závěry plynoucí z judikatury, tj. možnost být účastníkem územního řízení i u těch majitelů pozemků, které přímo nesousedí s pozemkem či pozemky, na nichž bude realizován příslušný záměr. O tom ostatně svědčí vyjádření žalovaného na s. 5 napadeného rozhodnutí, podle něhož žalovaný *„ve shodě s odvolatelem konstatuje, že existence společné hranice nemovitosti s pozemkem, který je předmětem územního řízení, není pro posouzení účastenství v řízení relevantní.“*
36. Skutečnost, že se nejedná o přímo sousední pozemek ve vlastnictví žalobce a jeho vzdálenost od pozemků stavebního záměru, žalovaný zohlednil při posouzení, zda se daný záměr může přímo dotknout práv žalobce. Žalobce rozporuje konstatování této vzdálenosti jako jedné z charakteristik pro posouzení účastenství žalobce v předmětném řízení, nicméně v této souvislosti lze citovat žalovaným uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85, dle něhož: *„[p]římým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. (...) Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umísťované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.“*
37. Žalovaný konkrétně poukázal na skutečnost, že nejmenší vzdálenost pozemku žalobce od území navrhované stavby obchodního centra činí více než 100 m a nejbližší vzdálenost od území dotčeného stavebním záměrem je od zeleného pásu plochy vegetace a činí cca 75 m. Celkově se mezi pozemkem žalobcem a pozemky stavebního záměru nachází rozlehlé pole jiného vlastníka o rozloze více než 20 000 m². Tyto okolnosti žalobce posuzoval ve vztahu k příslušnému záměru, kterým je hala obchodního centra, inženýrské sítě a zpevněné plochy komunikací a parkovacích stání. Stavba jako taková není dle žalovaného zdrojem hluku, emisí, vibrací, není způsobila poškodit životní prostředí ani ovlivnit okolí nad míru přiměřenou poměrům. Žalovaný též upozornil, že v místě záměru se v současné době nachází stávající stavby bývalé celnice a dalších objektů, a to včetně sjezdu z komunikace I/38 a parkoviště. Nadto žalovaný zohlednil stávající (orná půda) a plánované (místní komunikace) využití pozemku žalobce, které daný záměr není způsobitelný narušit či ovlivnit, nedojde tak k narušení vlastnických práv žalobce. A to ani vlivem dopravy, neboť dopravní napojení stavebního záměru je stávající, resp. předpokládá se jeho úprava, ze silnice I/38 a veškeré účinky dopravy ke stavbě jsou vůči pozemku žalobce eliminovány rozsáhlým polním pozemkem parc. č. 1912/1 k. ú. Dyjákovičky.

38. Žalovaný tak absenci přímého dotčení práv žalobce předmětným stavebním záměrem shledal nejenom na základě prostého konstatování vzdáleností mezi příslušnými pozemky, resp. velikostí pozemku parc. č. 1912/1 k. ú. Dyjákovičky, nýbrž také rozbořem vlivu realizace stavebního záměru na pozemek žalobce parc. č. 1912/6 k. ú. Dyjákovičky, a to včetně jeho stávajícího a budoucího využití. S ohledem na deklarovanou vzdálenost napadené rozhodnutí implicitně obsahuje též úvahu o tom, nakolik může mít realizace stavebního záměru vliv na pozemek žalobce z hlediska možných imisí.
39. Žalobce explicitně v žalobním návrhu zmiňuje dotčení svých práv v důsledku zhoršení dopravní situace v dotčeném území (zvýšení intenzity dopravy) a zásahu do dopravního napojení svého pozemku. Soud se však ztotožnil s hodnocením žalovaného – ze správního spisu plyne umístění stavebního záměru u silnice I/38 vedoucí směr na Rakousko, která je dopravně velmi vytížená. V kontextu stávající intenzity dopravy tak nelze očekávat zásadní nárůst dopravy, který by měl vliv na pozemek žalobce. Plánovaný záměr má své vlastní dopravní napojení, které vychází ze stávajícího dopravního napojení pozemků stavebního záměru a které žádným způsobem nezasahuje do dopravního napojení pozemku žalobce.
40. Pokud žalobce v této souvislosti namítá další tvrzení související s dopravním napojením stavebního záměru (rozporuplnost v projektové dokumentaci a podkladech způsobující nemožnost objektivního posouzení, jak žadatel hodlá řešit dopravní napojení stavby, rozpor s územně plánovací dokumentací obce Chvalovice a Dyjákovičky a se zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje, nerozumnost dopravně bezpečnostního řešení místní situace, nezohlednění dokumentů místní úpravy provozu či veřejný zájem na úplném posouzení řešení dopravy v dotčeném místě s ohledem na zachování bezpečnosti provozu), jedná se o námitky, které nesouvisí s posouzením toho, zda měl být žalobce účastníkem předmětného územního řízení či nikoliv, nýbrž jde o námitky, které by se týkaly samotného meritorního posouzení daného stavebního záměru.
41. Otázka kolaudace sjezdu na pozemek žalobce či její ústění do pole je skutkovou okolností případu, kterou správní orgány uvedly v odůvodnění svých rozhodnutí pro dokreslení celkové situace, nejedná se však o skutečnosti, na základě nichž by bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem daného řízení.
42. K námitce týkající se pozemku parc. č. 1912/1 k. ú. Dyjákovičky zdejší soud uvádí, že se jedná o pozemek mezi pozemky stavebního záměru a pozemkem žalobce o výměře více než 20 000 m². S ohledem na umístění a velikost tohoto pozemku tento přirozeně eliminuje případné vlivy stavebního záměru na pozemek žalobce.
43. Soud nepovažuje za účelovou argumentaci žalovaného o možnostech využití pozemku žalobce, neboť se opět jedná o konstatování stávajícího stavu, resp. plánovaného využití tohoto pozemku v budoucnu.
44. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soud přisvědčil závěrům správních orgánů o tom, že žalobce není přímo dotčen stavebním záměrem, v důsledku čehož se nejedná o účastníka územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V projednávané věci soud neshledal ani porušení základních zásad správního řízení, které jsou vyjádřeny v § 2 a násl. správního řádu, neboť správní orgány postupovaly v souladu s těmito zásadami.

VI. Shrnutí a náklady řízení

45. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem

nejdou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

46. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. června 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu